

[Indenrigs- og boligministeren.]

uden at nye forlængelser af de gældende love bliver nødvendige.

Med disse bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale forslagene til det høje tings hurtige og velvillige behandling.

Endvidere skal jeg tillade mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om fradrag ved beregningen af kommunale ejendoms-skatte*.

For at modvirke den stigning i beskatningen af landets faste ejendomme, som ellers ville have været en følge af den ved 10. almindelige vurdering pr. 1. oktober 1950 stedfundne stigning i de skattepligtige ejendomsværdier, blev der ved lov nr. 46 af 14. februar 1951 gennemført ændrede regler angående de skattefri fradrag ved den kommunale ejendomsbeskatning gældende for perioden 1951—55.

Ændringerne gik ud på dels en forhøjelse af de grænser, indenfor hvilke de i den kommunale ejendomsskatte-lovs § 3, stk. 1 og 2, omhandlede almindelige skattefri fradrag fastsættes, dels en forhøjelse af det i lovens § 3, stk. 3, omhandlede fradrag for hver beboelseslejlighed udover een.

Da de forhold, der motiverede de nævnte ændringer, fremdeles gør sig gældende, stilles der herved forslag om, at de omhandlede regler også skal være gældende for den kommende 4 års periode.

Da kommunerne snart skal fastsætte ligningsforholdene og grundskyldpromillerne for den kommende 4 års periode, vil det være af betydning, at der så tidligt som muligt bliver truffet bestemmelse om, hvilke fradragregler der skal være gældende.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til hurtigt og velvillig behandling i det høje ting.

Formanden: Udenfor dagsordenen giver jeg ordet til den højtærede socialminister, for at han kan fremsætte de for hans vedkommende anmeldte lovforslag.

Socialministeren (Strøm): Herved har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændring i folkeforsikringsloven. (Vedrørende en appelinstans for invalideforsikringsretten)*.

Forslaget går ud på at oprette en appel-

instans for afgørelser, truffet af invalideforsikringsretten. I henhold til folkeforsikringsloven træffer invalideforsikringsretten endelig afgørelse i spørgsmålet om, hvorvidt en persons erhvervsevne er nedsat så betydeligt, at han kan få tilkendt invaliderente, ligesom retten træffer afgørelse af spørgsmål om iværksættelse af helbredelses- og oplæringsforanstaltninger, herunder om ydelse af proteser og andre hjælpemidler.

Som jeg nævnte, er rettens afgørelser endelige og kan altså ikke forelægges noget overordnet organ, ligesom de ikke kan indbringes for domstolene. Bestemmelsen om, at rettens afgørelser er endelige, er optaget i folkeforsikringsloven fra den første lov om invalideforsikring, nemlig loven af 6. maj 1921. Reglen har imidlertid ikke mindst i de senere år givet anledning til en del kritik. Det har været følt som noget urimeligt, at afgørelser af så vigtige spørgsmål for en invalideforsikret kun kunne forelægges een instans. I kritikken har man henvist til, at andre spørgsmål indenfor sociallovgivningen kan forelægges mere end een instans. Således kan både afgørelser indenfor aldersrentelovgivningen, arbejdsløshedslovgivningen og ulykkesforsikringslovgivningen indbringes for en ankeinstans og i visse tilfælde for domstolene.

De afgørelser, invalideforsikringsretten skal træffe, vil ofte bero på et samlet skøn over alle i betragtning kommende forhold. Det gælder navnlig med hensyn til bedømmelsen af, om en persons erhvervsevne er nedsat så meget, at han kan få adgang til invaliderente. At der er tale om et sådant skøn, er imidlertid ikke en tilstrækkelig begrundelse for, at afgørelser ikke skulle kunne påankes. Jeg kan her henvise til, at f. eks. afgørelser af spørgsmål om erhvervsevns nedsættelse indenfor ulykkesforsikringslovgivningen, truffet af direktoratet for ulykkesforsikringen, kan indankes for ulykkesforsikringsrådet. Jeg kan i den forbindelse også oplyse, at afgørelser om erhvervsevns nedsættelse som betingelse for at få invaliderente i andre europæiske lande kan prøves af en højere instans. Princippet om, at der skal være adgang til appel af afgørelser om spørgsmål indenfor sociallovgivningen, er også fastslået på internationalt plan, idet det er nævnt i en konvention om minimumsnor-

[Socialministeren.]

mer for social tryghed, der i 1952 er vedtaget af den internationale arbejdsorganisation.

Regeringen har fundet det rimeligt at imødekomme de fremsatte ønsker om adgang til prøvelse af invalideforsikringsrettens afgørelser, og det foreliggende forslag går ud på at foretage de nødvendige ændringer i lovgivningen med henblik på at oprette en appelinstans, et ankenævn for invalideforsikringsretten.

Om de nærmere regler for ankenævnets sammensætning skal jeg henvise til lovforslaget. Det har været hensigten at sikre den størst mulige sagkundskab ved nævnets sammensætning.

Idet jeg iøvrigt med hensyn til enkeltheder i lovforslaget skal henvise til selve forslaget og de bemærkninger, der er knyttet til det, skal jeg udtrykke ønsket om, at det høje ting vil give lovforslaget en hurtig og velvillig behandling.

Endvidere har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om en særlig ydelse til alders- og invaliderentemodtagere m. fl.* Dette lovforslag tager sigte på at yde en økonomisk hjælp til alders- og invaliderentemodtagere og enlige mødre og ligger på linie med det lovforslag, der blev gennemført i folketingsåret 1953—54 som lov nr. 319 af 8. december 1953. Der er således også nu alene tale om en rent øjeblikkelig bistandsydelse til rentemodtagerne, medens det som nævnt i den højtærede statsministers åbningstale er regeringens håb, at der kan samles bredest mulig parlamentarisk tilslutning til gennemførelse af en folkepensioneringsordning.

Nærværende forslag, der som nævnt svarer til det i sidste folketingsår gennemførte, går ud på, at der med renten i januar måned 1955 udbetales alders- og invaliderentemodtagerne et beløb på 100 kr. til enlige og 150 kr. til ægtepar. En tilsvarende ydelse foreslås det at udbetale til enlige mødre, der opfylder betingelserne for at få udbetalt børnebidrag forskudsvis af det

offentlige. Rentemodtagere på alderdomshjem er ikke berettiget til denne særlige ydelse, men det foreslås, at der til disse rentemodtagere i januar måned 1955 udbetales et ekstraordinært lomme pengebeløb. Under hensyn til at der ikke for lomme pengenes vedkommende er sket nogen udjævning mellem de tre kommunegrupper, således som det for rentens grundbeløbs vedkommende er sket fra 1. april 1954, foreslås det ekstraordinære lomme pengebeløb ydet med samme beløb som fastsat ved den førnævnte lov af 8. december 1953, nemlig til 16 kr., 20 kr. og 25 kr. til enlige og til 32 kr., 40 kr. og 50 kr. til ægtepar henholdsvis i kommunegruppe I, II og III. De samlede udgifter, der foreslås afholdt af statskassen, er ligesom for året før anslået til 34 mill. kr.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale også dette lovforslag til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Formanden: Ligeledes udenfor dagsordenen giver jeg ordet til den højtærede kirkeminister, for at hun kan fremsætte et anmeldt lovforslag.

Kirkeministeren (Bodil Koch): Jeg skal tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring i lov nr. 280 af 30. juni 1922 om menighedsråd.*

I de gældende love om valg til folketinget og valg til de kommunale råd er der tilvejebragt hjemmel for, at vælgere, som er forhindret i at udøve deres valgret ved personligt møde på afstemningsstedet den dag, da valget foregår, under nærmere fastsatte betingelser kan afgive deres stemme ved indsendelse af stemmeseddel. Det er regler, som vel særlig benyttes af søfolk og fiskere, der er ude at sejle på den tid, da valget skal foregå, men særbestemmelserne kommer, som det vil være bekendt, også adskillige andre tilgode, som hidtil hyppigt har været afskåret fra at udøve deres valgret, f. eks. vælgere, der er knyttet til fyrvæsenet eller har bopæl på afsides